

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący SSR *Magdalena Szymańska – Demska*

Protokolant *Ewelina Grądzka*

po rozpoznaniu w dniu 01 lipca 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) *Spółki Akcyjnej w W.*

przeciwko (...) *Spółce Akcyjnej w W.*

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 2.339,55 zł (dwa tysiące trzysta trzydzieści dziewięć złotych 55/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi :

- od kwoty 2.032,05 zł od dnia 19 października 2014 r.,

- od kwoty 307,45 zł od dnia 18 grudnia 2015 r.

II. oddala dalej idące powództwo,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.334,00 zł (dwa tysiące trzysta trzydzieści cztery złote 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00 zł (tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 49,69 zł (czterdzieści dziewięć złotych 69/100) tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 2.339,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 2.032,05 zł od dnia 17 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 307,50 zł od dnia 17 grudnia 2015 r. oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 17 września 2014 r. doszło do zdarzenia w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) o nr. rej (...), a sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową pozwanego. W toku likwidacji szkody pozwany przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2.523,46 zł. Powód nabył wierzytelność w wyniku kolejnych umów cesji. Przeprowadzona na jego zlecenie prywatna opinia wykazała, że odszkodowanie zostało zaniżone o kwotę 2.032,05 zł . Powód dochodzi ponadto kosztów sporządzenia opinii technicznej w kwocie 307,50 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania. Przyznał, że jako ubezpieczyciel ponosi co do zasady odpowiedzialność za skutki wypadku z

dnia 17 września 2014 r., niemniej przyznane przez niego odszkodowanie jest adekwatne do rozmiaru poniesionej szkody, w szczególności pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku. W szczególności podkreślono, że przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego jest możliwe przy zastosowaniu części nowych zamiennych o symbolu Q, kwestionując tym samym stanowisko powoda o konieczności zastosowania przy naprawie części oryginalnych o symbolu O.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 17 września 2014 r. doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. nr rejestracyjny (...) będący własnością D. R.. Sprawcą szkody był właściciel pojazdu marki D./ (...) nr rejestracyjny (...). Poszkodowany zgłosił szkodę z ubezpieczenia OC sprawy szkody w (...).

Dowód : zgłoszenie szkody k. 71.

Pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczowi pojazdu kierującego pojazdem marki D. (...) nr rejestracyjny (...).

Bezsporne.

Wskutek zderzenia w pojeździe uszkodzeniu uległy następujące części : tylni zderzak, nakładka zderzaka tylnego, uchwyty zderzaka, tylna lampa, pas tylny ze ścianą wewnętrzną oraz czujnik cofania.

Bezsporne.

W toku postępowania likwidującego szkodę pozwany ustalił koszt naprawy pojazdu marki B. na kwotę 2.523,46 zł brutto przy użyciu oryginalnych części producenta pojazdu B. (symbol O) oraz części zamiennych innych producentów tj. (...), (...), (...) (symbole PJ i P). Wskazana kwota obejmowała części zamienne – 1.115,03 zł, materiał lakierniczy – 486,56 zł, prace blacharskie 126,00 zł (przy stawce 60,00 zł za 1 rbg, przy przyjęciu czasu naprawy w ilości 2,10 rbg), prace lakiernicze 312,00 zł (przy stawce 60,00 zł za 1 rbg, przy przyjęciu czasu pracy 5,20 rbg) oraz prace dodatkowe – 12,00 zł (przy stawce 60,00 zł za 1 rbg przy przyjęciu czasu pracy 0,20 rbg).

Dowód : kosztorys nr (...) k. 63v – 70.

Pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2.523,46 zł.

Dowód : pismo pozwanego z dnia 17.09.2014 r. k. 62.

Powód zlecił wykonanie wyceny kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu marki B.. Zgodnie ze sporządzoną kalkulacją koszt naprawy samochodu określono na kwotę 4.555,51 zł przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu. Wskazana kwota obejmowała : części zamienne - 2.141,42 zł, lakierowanie – 1.252,25 zł, robocizna - 285,00 zł, koszty dodatkowe – 25,00 zł.

Dowód : kalkulacja naprawy nr (...) k. 23 – 27.

Z tytułu sporządzenia kalkulacji powód poniósł koszt w wysokości 307,50 zł.

Dowód : faktura VAT (...) k. 28.

W dniu 27 października 2015 r. poszkodowany D. R. sprzedał (...) Sp. z o.o. w L. wierzytelność o pieniężną w związku z likwidacją szkody nr (...) z dnia 17.09.2014 r. w pojeździe marki B. o nr. Rejestracyjnym (...).

Dowód : umowa przelewu wierzytelności z dnia 27.10.2015 r. k. 21.

Pismem z dnia 27 października 2015 r. D. R. powiadomił (...) SA w W. o sprzedaży wierzytelności na rzecz (...) Sp. z o.o. w L..

Dowód : powiadomienie dłużnika z 27.10.2015 r. k. 22.

W dniu 02 listopada 2015 r. (...) Sp. z o.o. w L. zbył na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. wszelkie wierzytelności jakie przysługiwały mu względem (...) SA oraz sprawcy zdarzenia tytułem odszkodowania z OC w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 17.09.2014 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...).

Dowód : umowa przeniesienia wierzytelności nr (...) k. 18 -19.

Pismem z dnia 02 listopada 2015 r. zbywca wierzytelności (...) Sp. z o.o. w L. powiadomił (...) SA o przeniesieniu wierzytelności.

Dowód : pismo z dnia 02.11.2015 r. k. 20.

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 03 listopada 2015 r. (...) Sp. z o.o. w L. zbył na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W. wszelkie wierzytelności, jakie przysługiwały mu z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych od (...) SA w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 17 września 2014 r.

Dowód : umowa przelewu wierzytelności nr (...) k. 15 – 16.

Pismem z dnia 03 listopada 2015 r. (...) SP. z o.o. w L. poinformowała (...) SA w W. o przeniesieniu na rzecz (...) SA we W. wierzytelności wynikające ze szkody komunikacyjnej z dnia 17.09.2014 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o nr rej. (...).

Dowód : pismo z dnia 03.11.2015 r. k. 17.

W dniu 17 listopada 2015 r. (...) SA we W. złożyła do (...) SA w W. reklamację, domagając się ponownej analizy, weryfikacji stanowiska i dopłaty w łącznej wysokości 2.534,30 zł.

Dowód : pismo z dnia 17 listopada 2015 r. k. 12 – 14.

Pismem z dnia 04 grudnia 2015 r. (...) w K. odmówiło zmiany decyzji w zakresie ustalonej i przyznanej dotychczas kwoty odszkodowania.

Dowód : pismo z dnia 04.12.2015 r. k. 52.

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w technologii przewidzianej przez producenta samochodu z użyciem części oryginalnych zalecanych przez producenta, dostępnych w sieci warsztatów autoryzowanych B., średniej stawki roboczogodziny mającej zastosowanie w obrębie zamieszkania poszkodowanego wynosi 4.850,85 zł (brutto). Naprawa taka obejmuje robociznę w wysokości 330,00 zł, koszty dodatkowe 37,50 zł, lakierowanie 1.252,25 zł, części zamienne 2.324,03 zł (przy stawkach : 90,00 zł za 1 rbg w przypadku prac blacharsko – mechanicznych oraz 100,00 zł za 1 rbg przy pracach lakierniczych).

Zastosowanie w naprawie części oryginalnych dostępnych w sieci autoryzowanych warsztatów B. oraz wybranych części w jakości „Q” koszt naprawy wyniósłby 4.673,83 zł brutto. Naprawa przy użyciu wybranych części „Q” pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, z zachowaniem takiej samej sprawności technicznej, estetycznej oraz zachowaniem takich samych warunków bezpieczeństwa. Naprawa taka obejmuje robociznę 330,00 zł, koszty dodatkowe 37,50 zł, lakierowanie 1.252,25 zł części zamienne 2.180,11 zł (przy stawkach : 90,00 zł za 1 rbg w przypadku prac blacharsko – mechanicznych oraz 100,00 zł za 1 rbg przy pracach lakierniczych).

Dowód : opinia biegłego sądowego k. 83 – 103.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje :

Powództwo okazało się w całości uzasadnione.

Stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów, których rzetelność nie była podważana przez żadną ze stron. Sąd, zgodnie z wnioskiem stron, dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Przedstawiona przez biegłego opinia odpowiada wyczerpująco na pytania Sądu, jest rzetelna i spójna. Żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń co do jej treści, stąd Sąd przyjął jej wnioski jako element stanu faktycznego.

W tym miejscu należy odnieść się także do zarzutu pozwanej wyrażonego w odpowiedzi na pozew w świetle którego pozew nie czynił zadość wymogom art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. i wobec tego winien być zwrócony celem uzupełnienia braków. Stosownie do tego przepisu pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać informację, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, a w przypadku gdy takich prób nie podjęto, wyjaśnienie przyczyn ich niepodjęcia. Jak wynika z twierdzeń pozwu pozwany prowadził postępowanie likwidujące szkodę, nadto negatywnie rozpoznał reklamację powoda z dnia 17 listopada 2015 r., w której ten kwestionował ustaloną tamże kwotę odszkodowania. Zdaniem Sądu powyższe okoliczności są wystarczającym dowodem na okoliczność podjętej przez strony próby pozasądowego rozwiązania sporu, spełniającym przy tym wymóg powołanego przepisu.

Powód jest ostatecznym nabywcą wierzytelności (art. 509 k.c. i art. 510 § 1 k.c.) wobec pozwanego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej szkody komunikacyjnej z dnia 17 września 2014 r., co wykazał przedkładając kolejne umowy cesji wierzytelności. Umowy te określają wierzytelność w sposób umożliwiający jej identyfikację. Pozwany w odpowiedzi na pozew przyznał z kolei, że jako ubezpieczyciel ponosi co do zasady odpowiedzialność za skutki zdarzenia z którego powód wywodzi swej roszczenie.

W sprawie bezspornym była zatem odpowiedzialność pozwanego za skutki zdarzenia w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B., jak również zakres szkody w tym pojeździe. Tak bowiem opinie prywatne stron, jak i opinia biegłego sądowego przewidywały konieczność naprawy takich samych elementów. Sporna natomiast okazała się wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Stosownie do art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy i przepisie art. 415 k.c. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu o czym stanowi art. 35 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Z kolei w myśl art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Powód swoje żądanie opierał na zasadzie pełnej kompensaty szkody obejmującej celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Kwestionował tym samym wysokość odszkodowania przyznaną w toku likwidacji szkody uznając ją za zaniżoną o 2.032,05 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany z kolei twierdził, że ustalona przez niego wysokość odszkodowania jest adekwatna do rozmiaru szkody, zaś koszty naprawy winny zostać zoptymalizowane przez zastosowanie odpowiednich zamienników

oraz urealnienia wartości części zamiennych. Argumentował, że przedmiotowy pojazd w dacie kolizji miał 14 lat oraz ponad 194 tys. km przebiegu i nawet jeśli uszkodzone części pojazdu były częściami oryginalnymi, to były wysoce amortyzowane.

Wyjaśnić należy, że odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia powodującego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą wartości szkody. Wysokość tej szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia z uwzględnieniem faktycznego zakresu i sposobu naprawy (vide: wyrok Sądu Najwyższego V CKN 908/00, LEX Nr 54365).

Uzasadnione koszty naprawy obejmowały koszty robocizny mechanika i lakiernika w stawce odpowiednio 90,00 zł i 100,00 zł za roboczogodzinę, a także zakupu części zamiennych, materiału lakierniczego i elementów dodatkowych (normalia). Wartość naprawy wykonanej w powyższy sposób należało ustalić – w ślad za wnioskami opinii biegłego – na kwotę 4.850,92 zł brutto.

Stosownie do art. 363 § 2 k.c. poszkodowany może wybrać, czy naprawienie szkody ma nastąpić przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Poszkodowany może te roszczenia kierować bezpośrednio do ubezpieczyciela, który odpowiada w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Z przepisów kodeksu cywilnego oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika natomiast, że naprawienie szkody przez ubezpieczyciela może polegać tylko na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Skoro ma ona jednak pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to wysokość tego odszkodowania powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (vide : uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Choć zdaniem Sądu naprawa przy użyciu części Q (dotyczyło to uszkodzonej lampy) pozwalała na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody bez uszczerbku dla jego funkcjonalności i estetyk, to jednak Sąd uznał, że powód ma prawo dochodzić naprawy pojazdu na częściach oryginalnych „O” dopóki strona pozwana nie udowodni wzrostu wartości pojazdu wskutek takiej naprawy. Ponieważ pozwany okoliczności tej nie zdołał udowodnić Sąd przyjął wyższą stawkę, zgodnie z opinią biegłego.

W związku z tym, że pozwany w toku likwidacji szkody wypłacił już część należnego odszkodowania ustalone koszty naprawy pojazdu marki B. należało pomniejszyć o świadczenie już spełnione (4.850,92 zł – 2.523,46 zł = 2.327,46 zł). W związku z tym, że żądanie powoda wynosiło w zakresie kosztów naprawy pojazdu odpowiadało kwocie 2.032,05 zł, zaś Sąd nie może wyrokować ponad żądanie (art. 321 §1 k.p.c.) orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Powód, celem ustalenia rzeczywistej wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu zlecił sporządzenie ekspertyzy, którą dołączył do pozwu. Przeprowadzony przez Sąd dowód z opinii biegłego potwierdził zasadność żądania wskazanego w pozwie, a opartego na kalkulacji naprawy powoda. Oznacza to, że koszty jej porządzenia stanowią element należnego mu odszkodowania. Konieczność jej sporządzenia pozostaje w bezpośrednim związku ze zdarzeniem powodującym szkodę. W związku z powyższym Sąd uznał za zasadne roszczenie o zwrot tych kosztów wynoszących 307,50 zł.

Łączna wysokość uzasadnionego roszczenia powoda wynosiła zatem 2.339,55zł.

Od zasądzonych kwot przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. W myśl 14 ust. 1 i 2 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przy czym gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo

wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Jak wynika z druku zgłoszenia szkody, szkoda została zgłoszona w dniu 18 września 2014 r. a zatem od tej daty należy liczyć 30 dniowy ustawowy termin do spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego. Tym samym przypadał on w dniu 18 października 2014 r., zatem żądanie zasądzenia odsetek było uzasadnione od dnia 19 października 2014, a nie jak żądał powód od dnia 17 października 2014 r.

Odsetki od kwoty 307,50 zł przysługują powodowi od dnia następnego po upływie 30 dniowego terminu liczonego od wezwania pozwanego do ich zapłaty. Materiał dowodowy wskazuje, że wezwanie w tej sprawie, zawarte w reklamacji wystosowanej do pozwanego doręczono mu pocztą elektroniczną w trybie art. 61 § 2 k.c. w dniu 17 listopada 2015 r. wobec czego termin do zapłaty tej kwoty przypadał zatem w dniu 17 grudnia 2015 r. Oznacza to, że odsetki od kwoty 307,50 zł przysługują powodowi od dnia 18 grudnia 2015 r., a nie jak żądał w pozwie od dnia 17 grudnia 2015 r.

W punkcie II wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo co do ustawowych odsetek (2 dni w zakresie żądania zwrotu kosztów naprawy pojazdu i 1 dzień odnośnie kalkulacji naprawy).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Powód uległ w nieznacznym zakresie tj. tylko co do roszczenia odsetkowego za okres 3 dni, co uzasadniało obciążenie pozwanego kosztami w pełnej wysokości.

Na koszty te składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 117,00 zł, kwota 1.000,00 zł uiszczona przez powoda tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz koszty zastępstwa prawnego w wysokości jednokrotności stawki minimalnej 1.200,00 zł zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800).

Należy przy tym wskazać, że w ocenie Sądu uzasadnionym jest zwrot opłaty skarbowej udzielonej od jednego pełnomocnictwa skoro do celowych kosztów dochodzeni należności zalicza się koszty związane z występowaniem jednego pełnomocnika. Mimo zgłoszonego żądania Sąd nie uwzględnił wniosku o przyznanie powodowi kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej, uznając że nie przemawia za tym stopień skomplikowania sprawy.

W punkcie IV wyroku na podstawie art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał uiszczyć pozwanemu kwotę 49,69 zł tytułem kosztów sądowych. Kwota ta została poniesiona tymczasowo przez Skarb Państwa tytułem nierozliczonego wynagrodzenia biegłego. Skoro powód wygrał spór, tym samym - stosownie do powołanego przepisu - nierozliczoną kwotę obowiązany jest uiszczyć pozwany.